करसादो ऽम्बरत्यागस्तेजोहानिः सरागता
वारुणीसङ्गजावस्था भानुनाप्यनुभूयते ॥११४॥

सो ऽपि तच्छ्रुत्वा प्रतिकूलवचनं वेषविपर्ययं चावलोक्य तामाह। पुंश्चलि चिरकालं श्रुतो मया तवापवादः। तदद्य स्वयं ज्ञातप्रत्यय स्तव यथोचितं निग्रहं करोमि। एवमभिधाय लगुडप्रहारैस्तां जर्ज ५ रितदेहां विधाय स्थूणया सह दृढबन्धनेन बद्ध्वा मदविह्वलो निद्रा वशमगमत्। एतस्मिन्नन्तरे तस्याः सखी नापिती कौलिकं निद्राव शगतं विज्ञायागत्येदमाह। सखि स देवदत्तस्तस्मिन् स्थाने प्रतीक्षते। तच्छीघ्रमागम्यतां। सा चाह। पश्य ममावस्थां तत्कथं गच्छामि। तद्गत्वा ब्रूहि तं कामिनं यदत्रास्मिन्नवसरे न त्वया सह समागमः। १०

नापिती प्राह। सखि मा मैवं वद। नायं कुलटाधर्मः।

उक्तं च यथा। विषमस्थस्वादुफलग्रहणाव्यवसायनिश्चयो येषां।
उष्ट्राणामिव तेषां मन्ये ऽहं शंसितं जन्म ॥११५॥

तथा च। सन्दिग्धे परलोके जनापवादे च जगति बहुचित्रे।
स्वाधीने पररमणे धन्यास्तारुण्यफलभाजः ॥११६॥ १५

अन्यच्च। यदि भवति दैवयोगात् पुमान् विरूपो ऽपि बन्धकीरहसि।
न तु कृच्छ्रादपि भद्रं निजकान्तं सा भजत्येव ॥११७॥

साब्रवीत्। यद्येवं तर्हि कथय कथं दृढबन्धनबद्धा सती गच्छामि। सन्निहितश्चायं पापात्मा मत्पतिः। नापित्याह। सखि मदविह्वलो ऽयं सूर्यकरस्पृष्टः प्रबोधं यास्यति। तदहं त्वामुन्मोचयामि। मामात्म २० स्थाने बद्ध्वा द्रुततरं देवदत्तं सम्भाष्यागच्छ। साब्रवीत्। एवमस्तु। तथानुष्ठिते कौलिकः कस्मिंश्चित् क्षणे समुत्थाय किञ्चिद्गतकोपो वि मदस्तामाह। हे परपुरुषवादिनि यद्यद्यप्रभृति गृहान्निष्क्रमणं न करोषि न च परपुरुषं वदसि। ततस्त्वामुन्मोचयामि। ततो नापिती स्वरभेदभयान्न किञ्चिदूचे। सो ऽपि भूयो भूयस्तां तदेवाह। अथ २५